

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nordens Mytologi eller Udsigt over Eddalæren for dannede Mænd der ei selv ere Mytologer

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. VIII. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1808_93A-txt-shoot-idm244.pdf (tilgået 16. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg mener, at baade kan vor indre Sands tilfredstilles, og det Historiens Forbillede som i Mytologien bør søges, findes, ved at skue hen paa *Asalæren*, der i fem store Akter udfolder det herligste Seiersdrama, som avledes og *kunde* avles hos en dødelig Digter. En Ahnelse heraf var det, som tvang de Faa, der stirrede ind i gamle Nord, til at bekende: at der mellem Norges Klipper havde engang staaet et Tempel for Guddommen skønt og betydningsfuldt. Dog, De troede mismodige, at Templet var gennem mere end et Aartusende saaledes knuset og nedbrudt, at selv dets Omrids ei mer kunde gives. Mængden, endog af de Studerende i ædlere Betydning, troede Dem paa Ordet, og Følgen blev, at mange nordiske Videnskabsmænd, der kendte hver Blomst i Arkadiens Have, næsten studsede blot ved *Ygdrasills* Navn. En *Bartholin* og *Suhm*, en *Sandvig*, *Gräter* og *Herder*, en *Thorlacius*, *Abrahamsen* og *Nyrup* bøde vel, Hver paa sin Vei, deres Landsmænd standse, skue og be undre, men det var næsten som Røste i Ørken. Dette kan synes unixderligt, men er dog saare forklarligt, naar Vi betænke, at de faa Mindesmærker om Nordens Gudeliv, der ligesom ved medfødt Kraft trodsede Ødelæggelsen, gennemlevede Tiderne og naaede Os, vare *alle* vanhældede, medens *nogle* endog vare Opløsningen nær; at den hellige Taage som omgærdede dem, og maaske ofte reddede dem fra Ødelæggelse, nu tilslørede den bevarede Herlighed, og at *hin* derfor maatte gennembrydes, før *denne* kunde skues. Man maatte slet Intet kende til de almindelige Mennesker, naar Man skulde behøve at ty til Erfaringen, for at faa at vide, at næsten Alle vendte sig bort, at De som bleve staaende og stirrede ind i Mørket, vare de Faa, som enten grebes af enkelte dybe Toner, eller, ved at vandre fortrolig mellem Asers Altre og Nordens Helte, begeistredes for de ukendte Guder. Nordens Historiker og Oldgrandsker følte saaledes stedse en, vist ofte dem selv uforklarlig, Interesse for Nordens Gudelære, men De kunde ikke forplante den, fordi den, ifølge sin Natur, kun var til for *Dem*.